

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἀπόψε — ὦϊμέ — κ' ἡ θάλασσα στρωτή, χαμογελοῦσα,
κάποια ταξείδια ἀγύριστα στὸ νοῦ μου ἀκαλεῖ...

Ἄς φύγουμε, καὶ μὴ ρωτᾶς γιὰ ποῦ, ξανθομαλλοῦσα,

Ὅπου ὁ καῦμός θά φέρῃ μας νὰ ζήσουμε μαζί.

Μὴ νύχτα τόσον ὁμορφή καὶ μάγια ὅλο γεμάτη,
θαρρῶ πῶς εἶνε ἡ θάλασσα, ἔτσι ποῦ λάμπει, σάμπως
κάποιο γιὰ μᾶς ποῦ ἐστρώθηγεν ἐρωτικό κρεβάτι !
Δεύτερος κάποιος οὐρανός κι' ὀλανθισμένος κάμπους !

Ἔλα κι' ἀγάπη ἀλγθινὴ ἀν νοιώθῃς σὺν κι' ἐμένα
σφιξε τὸν πόνο στὴ καρδιά κι' ἀπὸ κοντὰ περνάει...

Ὅπου περνᾶμε, ἄς χαραχθοῦν ἀχνάρια ματωμένα
νὰ δείχνουνε τοῦ ἰδανικοῦ ποῦ πάει τὸ μονοπάτι !

Ἔλα! καὶ πέρα ἐκεῖ βαθεῖα στ' ὀρίζοντα τὰ μάκρη,
ποῦ χαμηλώνει ὁ οὐρανός ν' ἀγχαλιαστῇ τὸ κῆμα,
ἢ μοῖρα ἔχει καὶ γιὰ μᾶς τῆς γῆς μιὰ τὸσον ἄκρη,
οἴη ποῦ φθάνει νὰ σκαίρῃ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἕνα μνήμα !

Τὸ ξέρον' εἶνε σου ἡ καρδιά, φτωγὴ μου, ματωμένη
κι' ὅλον τὸν κόσμον σκιάζεσαι, τὸν μαῦρο, τὸν φθονιάρη
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ποῦ σὲ πονῶ, μικρὴ μου ἀγαπημένη,
αἶντα τῆ νύχτα σὲ καλῶ, κρυφὰ μὲ τὸ φεγγάρι.

Ἄλλος δὲν θέλω γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ συναπάντημά μας.
Ἔτσι ἡ ἀγάπη μας κρυφὴ στὸν κόσμο νὰ περνᾷ,
ὡς ποῦ μιὰ κάποια χαραγὴ καὶ μέσ' ἀπ' τὴ καρδιά μας
θ' ἀπλώσῃ ὁ ἔρωτας φτερά στὰ οὐράνια νὰ μᾶς πᾶη !

— Φιλιά ! τραγοῦδια καὶ φιλιά ! Κι' ἄς μὴ σταλάξῃ δάκρυ!
Πρῶτη φορὰ πῶχω βρεθῆ κοντὰ σου στόμυ-στόμα!
Ὅσα ποῦ ἀνθοῦνε λοτλοῦδα στοῦ κήπου ἐδῶ τὴν ἄκρη
τόσα φιλιά ἄς ἀλλάξουμε, ἀγάπη μου, κι' ἀκόμα....

— Τί τρέμεις ; Μὴ ἡ τριανταφυλλιά σὲ σκιάζει ποῦ στὸ πλάι
μὲ τὴ βουσοῦλα ἀδελφικὰ ἔχουν τραγοῦδι στήση ; ...
Καὶ μοῦπερ κλαίοντάς « Ὡς κ' ἐδῶ ἡ μοῖρα μᾶς μιλάει
Πῶς θὰν' ἡ ἀγάπη μας ἀνθός κι' ἡ θλίψι μας σὺν βρύσι ! »

Ἀθῆναι

Ἄθαν. Γ. Κυριαζῆς